

Lietarissa 15/IX 96.

Hyvä Tetter!

Kirjeestäsi huomaan Sinun odot-
tavan pitkän, pitkää kirjettä, jossa
ollaisiin puheeksi, nuo tärkeät us-
konnon asiat. Olenkin odottanut
vaperaa aikaa, että olisin saanut
tilaisuuden lausummin selitellä
kantani, mainitussa tärkeän las-
keässä aiassa. Mutta vai!
Asemani on sellainen, ettei minulle
aikaa suoda — minua aina
yhäti häiritään.

Kaiken siis mitä Lemmin sa-
nos sanottavani.

Yropa tiettänyt Selkeä kulta,
kuinka usein, vimmie aikaina olen

lueanut nuo viime taloiset kirjjesi,
joissa selitit uskannallista kantasi. 7

Aivan kuv hakisin niistä jotakin
kadannutta. . . Minä tahtaisin min
mielilläni löytää taikaisin, sen ihanan
kuvan joka silloin kajasti "teosofien"
uskannon suunnassa. Mutta vai!
Kadannut on, mikä kerran on kaden-
nyt . . .

Kirjittesi johdosta olen tullut
siihen käsitykseen: Teosofit todellakin
itsensä kieltämykseen ja rakauden tässä —
seuraavat Kristusta — Joten heidän
esimerkillinen elämänsä näkisivät luo-
valtaa, pakettiin turmelemaan ihmis-
kuntaan. . . Valtaa, jota mikään
voima ei, vai, sammuttaa . . .

Nyt näen teosofien uskannossa paljon
suuremman vaaran, kuv. siinä uskon-
teollisessa hairahduksessa: että luotta-
* jotta silloin tunsin mielit, henkisesti
lähentävän täysiinsä.

mes "Jesuksen sovintoehriin" - tekee ihmisen
"Autuaaksi" - olkaapa ihmisen elämäkin,
nä tärkeä ja synnillinen hyvänsä: kunhan
me uohoo - että J: s on saavittanut
kaikki. (Jumlaista oppia ei kuiten-
kaan kirkkamme levitä)

Jos teosofien mielestä kirkkamme
on väärässä sanassaan: "ellet usko,
joudut kadotukseen". Teosofian lisäys:
"ellet usko, ellet nyt jaksu kulkea sitä
tieta, niin lohdutuu". "Jumla on rakka-
us ja se vie ^{sinun} väkijonon päimäalies kohahti".

Miehen kiihtyneen mukaan tämä ak-
je on yhtä vaarallinen ^{ihmisten} vaikutus keino, kuin
luottamus "historialliseen pelastukseen".

Malimmat eikö jähdi "hualtamaan
mielen tilaan, tehdän mahdolliseksi kai-
ken edistymisen ja kehittymisen".

Mihinä jaa, niin laisella kuin
laisellakin, tuo uudesta syntyminen,

„mikä Raamatun mukaan on välttämätön
ehto taivaaseen tulemiselle? ”...

Seuraavaksi he kumpikaan, Jesuksen
neuvoa: „Jos joku tahtoo minun pe-
rässäni tulla, hän kielläkään itsensä,
jäs ottakoon ristiänsä, jäs seuraakoon
minua ”: „Ottakaat minun ike-
ni teidän päällemme, jäs oppikaat mi-
nusta ” j. n. e.

„Niin valitakoon teidän valkunt-
ne ihmisten edessä, että he näki-
sivät teidän hyvät työnne, jäs kun-
nioittaisivat teidän Isännän jakea
on taivaassa ”. P. M. 5: 16, 17, 18, 19, 20.

Miksiäkähan me kaikki ni-
itöiset, niin teosofit kuin muut
aivan kun ylösti neuvain, kii-
telemme näitä perin tärkeitä
Jesuksen omia antamia elämän oh-
jeita, jäs arvovallisesti valitsem-
me Raamatusta senlaiset kohdat

kuin on aivan helppo elämässä
tulettua.

Alahan Pekka kulta nyt
aitia kovin tuumitsee. Ilme rakka-
läydym olla itseni ankkein tuumeri
Muille viin antau anteeksi,
sillä toisen katoento kanta
voi olla tainen, ja sentähden
he ovat, mitä ovat, ^{voit} ^{voit} ^{voit}
lenni on! Miksen tee parem-
man tielan mukaan.

Miksen levitä ympäril-
leni valoa? - - -

Voi! - - - miksi en,
???

Tämän Pekka rakas kirjasi
jokaista valmiutumista.

Vaihan olla että olen näk-
nyt rokan suunnan aivan vau-
russa valossa.

Tämän vielä listoin :
Nivan terputanta on kakea, min-
käänlaisia ruokan-muotoja, Ulkopuu-
lelta kirkkoa. Tatuuden löydin
me jos vaparosti seuraamme. Käs-
tuksen antamaa esimerkkiä.
Se ainoa tie, viepi varmasti
laivottuun valkamaan, täällä
laivotloen ja myrkyjen maas-
ta.

Niin, silläkin on nyt Maija
pienapuiseni. Kummallisen joi-
ne asiat sentään muuttellee.

Olimme niin varmasti joutuneet
siihen ajatuksen että Maija jui luok-
seni katiin. Päivän parin kuluttu-
a on hän rukkeni, poisso kaukana.
Joka puolelta katoen on se
nain paras.

Suurin hualikseni alin jo

hainata että hänen luonteesensa
alkoi ilmaantua outu alakulisuus
ja synkämielisyys, jota en koskaan
hänessä ennen huomannut.

Täivän sen jo kohta sinne
tuttua hänestä kadannan.

Kotona olis se voinut kehittyä
ehkäpä vaaralliseksi. Yksinkä
rukka olis saanut istua päivän-
kaudet. Vasta illtaisella olis
saanut päivän hammista väsy-
neen hermostuneen äidin seu-
rakseen. Nyt on häällä joka-
päiväinen järjestetty työ ja iloi-
nt, nuoruutta, ^{elämää} rikkaat leikit.
Ja sanako mitä kukaan vielä?
Senhän arvat? (!)

Täinän odotan häällä taas
kirjettä. Muistutahan Pikkä
että hän vaan joka ainaaksi
sunnun täiksi äidille kirjittäis

Sitten lupaan, etten menehdy
ihävään ja huoleen.

Olenkin nyt nykyisin hervio-
naisen reipas ja tyynimielinen.

Se tiedosti jatkun siitä kun
olen terve ja nukun yöni,
niin rauhaassa etten malta
unijakaan tähdä.

Kerra nyt maritakuint
terveiseni kaikille!

Kirjaita joskus Siinä-
kin Pekka kulta

Aidille

Oh, kirjattani kirje!
Arvasinhan sen. Terve ja

reipas! — kulta muruni! —

— ja kiire kiire — Miksihä-
hän? Unahdanut sana!

Kullani, kullani — — —

Suukkanen

Aidilta

Ohon
Sitten
terveis
Kirjaita
Siinä-
kin
Pekka
kulta
Aidille
Oh,
Arvasin
reipas!
—
—
hän?
Unahdanut
Kullani,
Suukkanen
Aidilta